

För ett antal år sedan fick jag min hund stulen. Jag hade bundit honom vid en trafikstolpe utanför varuhuset Åhléns entré vid Klarabergsgatan för att gå in och hämta ut några burkar hundmat. Till vardags brukade vi annars leva på litet av varje. Var jag stadd vid kassa fick den gamla schäferhanen varmkorv med bröd, falafel, hamburgare eller så brukade jag köpa en ring falukorv som vi delade på. Var jag pank fick det bli vad som bjöds ur papperskorgar, rester som folk lämnade på uteserveringar eller en smörgås som jag tog med mig i fickan ut från Stadsmissionen. Men nu när hunden började bli gammal blev det allt viktigare att han då och då fick äta riktig vitaminiserad och mineraliserad hundmat.

Det var inte första gången jag besökte varuhusets matavdelning. Jag kunde gå direkt genom labyrinten fram till rätt hylla, stoppa på mig några burkar av det märke han särskilt uppskattade – och ta samma väg tillbaka, det vill säga inte genom kassorna utan via ingången. Men oturen råkade vara framme just den här dagen. Jag hann inte smita iväg. Mitt förehavande hade uppmärksammats av någon bevakningskamera och två stadiga gossar bad mig följa med in på kontoret. Där blev jag kvar gott och väl två timmar, innan de gav upp eftersom jag envetet vägrade uppge namn och personnummer.

När jag kom ut på gatan var hunden borta. Jag förstod genast att han blivit bortförd, eftersom han aldrig självmant skulle lämna det ställe där jag sagt åt honom att vänta. Att jag bundit repet runt stolpen var egentligen en överloppsgärning avsedd för omgivningen. Hade han suttit där på trottoaren utan koppel, riskerade man att någon uppfattade honom som herrelös och ringde polisen.

Min första impuls var att rusa iväg åt något håll – men vilket, åt Centralen eller Sergels torg? Jag linkade över gatan till kyrkogårdssidan i hopp om att få bättre överblick. Gick några steg hit, några steg dit, försökte stå på tå för att se längre. Fick ta stöd av Nils Ferlins staty när jag vingligt klev upp på en parkbänk och spanade. Men ingenstans minsta spår...

Sedan gick jag ett varv runt Klara kyrka och kollade vilka som satt och ölade på bänkarna. Inget resultat. Till slut begav jag mig tillbaka till varuhussidans trottoar, gjorde en sväng bort om Systemet – men ingen av lodarna som häckade utanför hade sett till någon hund. Inte heller de som stod och rökte utanför apoteket intill.

Jag gick tillbaka till varuhusentrén. Där blev jag stående och stirrade på stolpen kanske en halvtimme innan jag gav upp. Det var andra gången den hunden blev stulen. Första gången han stals var av min företrädare som husse, som tillsammans med en kumpan hade kidnappat honom utanför apoteket på Renstiernas gata. De hade kört fram bilen, hoppat ur, skurit av kopplet, dragit in hunden i baksätet och gasat iväg. Det var så det brukade gå till.

När min företrädare blev frihetsberövad hade hunden tytt sig till mig. Det gick inte att bli av med honom hur jag än försökte. Sedan blev vi oskiljaktiga. Han inte bara höll buset på avstånd, han fick mig också att ta det litet lugnare med det ena och det andra. Genom att ha ansvar för honom fick jag också ansvar för mig själv.

Utan någon hund i släptåg befann jag mig några dagar senare på Drottninggatan efter en natt i ett närbeläget p-garage. Den värsta bakfyllan hade avklingat, jag såg inte längre dubbelt men var fortfarande mycket törstig.

Nu var jag på väg till Åhléns för att kolla om inte tjuven som stulit hunden – det kunde mycket väl vara någon jag kände – drabbats av ånger och lämnat honom där han tagits, vid stolpen. Men i höjd med Herkulesgatan kom jag på bättre tankar och hejdade mig. Hur dum är inte människan! Om jag någonsin skulle få se min hund igen var det inte utanför Åhléns utan på något ställe där de yngre missbrukarna brukade hålla till, i Tegnérunden, under Fridhemsplan, på Plattan eller i Björns trädgård.

Det var fredag och mycket folk i rörelse. Trots den sena årstiden hängde värmen kvar. En sydlig vind hade tryckts ihop nere i den trånga passagen mellan Riksdagshusets båda halvor och ven nu med full kraft uppför gågatan. Många gick med rockar och kappor öppna och fladdrande i vinden. Själv frös jag och hackade tänder trots mina dubbla långkalsonger och den vadderade täckjacka jag dragit på mig över kavajen. Förmodligen hade jag en släng av feber, igen.

Jag fortsatte upp mot Hötorget där torghandeln var i full gång. Särskilt livligt var det framför blomsterstånden. Handlarna höll upp olika buketter och ropade ut priser, medan kunderna – mest kvinnor – rotade i sina plånböcker efter jämna pengar. Utan någon egentlig avsikt förenade jag mig med hopen. En kvinna i leopardmönstrad jacka tappade sin inslagna bukett när hon skulle betala. Jag böjde mig ner och tog upp buketten – som hon tog emot med närmast förolämpad min. Utan ett ord till tack vände hon på klacken och började armbåga sig ut ur trängseln. Det var då jag upptäckte att hon inte bara tappat buketten utan också sin plånbok. Jag plockade upp den. Jag blev stående med plånboken tryckt mot låret någon minut eller

så. Sedan lirkade jag ner den i byxfickan och gick tvärs över Kungsgatan till Kungshallen.

Där var också mycket folk. Jag trängde mig in vid en disk med höga barstolar just som en plats blev ledig. Där drog jag åt mig en urdrucken kopp som alibi, tog upp plånboken och gick igenom innehållet. Till min besvikelse innehöll den knappt hundra kronor i kontanter, däremot en hel kortlek olika plastkort. Men dem vågade jag inte befatta mig med. I ett sidofack hittade jag ett foto med två små barn, kanske fem och två år, som höll om varandra och skrattade. ”Vi älskar dej mormor!”, stod det på baksidan. Jag skulle just låta plånboken diskret glida ner i springan mellan väggen och det värmeelement som satt under disken, då jag upptäckte ännu ett kort. Det var litet större än ett visitkort och bar överst texten Presentkort. Under det stod en logo i rött, HoloDrom, och en adress på Drottninggatan. Någon summa fanns inte angiven, blott ett utgångsdatum: 31 december.

Eftersom utfärdaren, HoloDrom, inte låg mer än några kvarter bort, begav jag mig genast dit i hopp att kunna lösa in presentkortet mot kontanter. Utifrån kunde man inte bedöma om det rörde sig om en resebutik, en hårsalong, ett massageinstitut eller ett växlingskontor. Jag kände mig törstig och darrig – hjärtat hade börjat sina frivolter igen – och jag behövde sitta ner och förhoppningsvis få mig ett glas vatten. Men jag tvekade. Hur skulle en luggsliten individ med ofräsch andedräkt som jag tas emot? Men, som jag läst i ett av de vetenskapliga magasinerna i Kulturhusets bibliotek: Det är inte du som bestämmer, det är din kropp. När du tror dig fatta ett beslut är det redan fattat. Vid det laget är det bara för viljan att

hänga med dit fötterna redan har bestämt sig för att gå. Alltså klev jag på.

Rummet innanför de självöppnande glasdörrarna var inte särskilt stort, som ett ordinärt vardagsrum. På väggarna satt turistaffischer. En föreställde ett palats i rödlera från Saharas gränstrakter. Ett annat plakat visade en förgylld pagod, ett tredje en pingvinkoloni. På ett smalt bord med höga metallben stod ett stort akvarium. Pumpen var igång, de små runda bubblorna sprutade ur rörets mynning, växte och blev ovala när de rullade mot ytan. Bakom de lätt böljande vattenväxterna skymtade fiskar, små exotiska varelser som med plötsliga ryck och knyck glittrade till som karamellpapper i det artificiella ljuset.

I rummet befann sig tre personer: En överviktig man, säkert över åttio, som satt hopsjunken i soffan med en grön rollator framför sig. Han pillade koncentrerat på rollatorn som om den behövde justeras. I en fåtölj hade en kvinna med svartfärgat hår slagit sig ner. Hennes ansikte och överkropp var en äldre människas medan hennes korslagda ben, väl exponerade, kunnat tillhöra en trettioåring. Hon läste i en bok. Den tredje väntande var en skallig, kraftigt byggd man någonstans mellan trettio och fyrtio med kolsvart mustasch. Han glodde misstänksamt på mig som om jag haft för avsikt att tränga mig före.

Alldeles till vänster om entrén fanns en hållare med nummerlappar. Jag tog en lapp, fuktade fingertopparna, drog dem genom mitt sträva, otvättade hår, for med tungan över mina oborstade tänder och slog mig ner och väntade. Det fanns två dörrar i väntrummet inre vägg. Den ena gick till kund-wc och över den satt en klocka. Den andra dörren – det fanns en nummervisare ovanför – bar texten Reception. Damen med de snygga benen reste sig, lade

boken uppslagen uppochner i fåtöljen som markering och gick in på toaletten.

Jag började bli svettig och rejält törstig. Jag tog av mig täckjackan. Inne på wc måste det finnas inte bara en vattenkran utan förhoppningsvis också pappmuggar. Jag var på väg att resa mig för att ställa mig i kö, när en plötslig yrsel – hjärtat? – fick mig att sitta kvar. Jag vände försiktigt på huvudet för att inte behöva titta på akvariet med dess porlande bubblor.

Damen som gått in på toaletten kom ut och stängde dörren omsorgsfullt efter sig som om hon velat hindra någon inne på wc, en hund kanske, att smita med ut. När hon gick till sin fåtölj spred sig en tung doft av parfym. Den svartmuskige mannen granskade hennes ben medan den hopsjunkne åldringen med rollatorn tittade efter henne och gjorde en grimas.

Jag skulle just resa mig för att gå in på wc när dörren till receptionen öppnades. I dörröppningen syntes en lång blond hårt målad flicka. Hon var klädd i en rosafärgad kortärmad byxdräkt av det snitt som sjukgymnaster brukade bära. Efter att ha granskat en efter en – jag hukade en aning – frågade hon trevande:

– Vem var det som ville träffa sin fru?

Ingen svarade, rollatormannen tittade inte ens upp, medan kvinnan i fåtöljen såg stint, nästan anklagande på mig. Nej, nej jag är sist, jag har inte en tanke på att tränga mig före! Mannen med kurdmustaschen verkade inte ha uppfattat vad som sagts och räckte tveksamt upp handen.

– Nej men ursäkta mej! ändrade sig flickan då: Mitt fel, förlåt, vem var det som hade stämt träff med sin make?

Nu reste sig kvinnan ur fåtöljen, rättade till sin korta kjol och gick med bestämda och klickande steg mot recep-

tionen. Bägge försvann in. Invandraren och jag tittade hastigt på varandra och mimade någon sorts samförstånd – som gick ut på vad?

Just som jag för tredje gången var på väg att resa mig för att gå in på wc och dricka vatten, öppnades receptionsdörren på nytt och en yngre man med hårpiska kom ut. Han var klädd i svart skinnjacka, jeans och cowboyboots och stannade till direkt utanför dörren för att stoppa ner sin halvöppna, broderade skjorta i byxorna. När han mötte min blick höll han upp tummen i en segergest. Sedan han med en smackande klapp kontrollerat att plånboken fanns kvar i bakfickan försvann han raskt in på toaletten.

Nummervisaren blippade, mitt nummer kom upp. Redan? De två andra granskade sina nummerlappar och tittade sedan ogillande på mig. Dörren öppnades inifrån och den här gången blev en äldre och kortare kvinna med asiatiska drag synlig. Hon var klädd i samma typ av rosa uniform som den blonda flickan och hade ett par läsglasögon i snodd vilande på sin balkongliknande barm. Hon log mot mig och sade:

– Min herre, var så god.

Jag reste mig. Receptionisten stod kvar med dörren uppslagen och drog in andan så att jag – också jag med återhållen andedräkt – kunde pressa mig förbi.

Receptionen utgjordes av ett mycket litet rum. Möblemanget bestod av en minimal oval disk med en liten platt datorskärm. Under hyllan på väggen bakom trängdes rader av hängmappar. Kvinnan ställde sig vid disken:

– Har du fyllt i formuläret?

– Formuläret? Nej jag kom hit för och lösa in det här, sade jag och räckte över presentkortet.

Hon satte glasögonen på näsan och granskade kortet, först på framsidan sedan på baksidan:

– Lösa in mot kontanter?

– Ja tack.

Hon lät glasögonen trilla ner på barmen igen och skakade långsamt på huvudet.

– Alltså, jag fick det i födelsedags... försökte jag.

– Presentkort löser vi inte in. Dom tar vi bara mot som betalning.

– Inte?

– Nej. Vad var det för utgångsdatum?

– Trettioförsta december.

– Men du kan ju förstås ta ut det nu.

– Nu?

– Vem vet, du kanske har annat för dej på nyårsafton, sade hon och slog på sitt tangentbord. Dessutom ser jag här att vi har stängt nyårsafton. Men jag råkar ha en ledig slot ... nu. Är det inte lika bra att du utnyttjar den och går in direkt? Annars kan det dröja, vet du. Vi hade driftavbrott här i förmiddags.

Varför inte? tänkte jag. I stället för att låta presentkortet förfalla.

– Du har bestämt dej? Okej, om du väntar en sekund så tar Lucille hand om dej.

I dörren ut mötte hon den långa blonda flickan – Lucille? – jag sett nyss i väntrummet. Flickan handhållsade med slokande lätt fuktig hand, vände sig om och började bläddra i mapparna. När hon hittat rätt papper, lade hon det framför sig och sade:

– Det går nog fortare om du svarar på mina frågor. Så fyller jag i formuläret åt dej.

Jag fick svara på frågor om min hälsa, om jag tog några mediciner och om jag led av något funktionshinder. Sedan gick hon över till vad jag hoppades få ut av besöket:

– Du behöver inte vara generad, här är vi inte främmande för något mänskligt, upplyste hon och rodnade litet på halsen.

– Ingen aning faktiskt...

– Nej dom flesta brukar vilja återuppleva nåt, nåt superpositivt, som dom har varit med om tidigare i livet, försökte hon hjälpa mig på traven. Kanske vara tillsammans med nån igen som man inte har träffat på väldigt länge, ja som damen nyss som ville prata med sin avlidne make. Men ska vi designa ett individuellt program åt dej, så måste du ha med dej bilder eller filmer av personen i fråga.

– Räcker det med ett foto?

– I princip. Vi scannar in det och datorn skapar en tredimensionell modell av personen. Men du kanske inte har nåt lämpligt foto tillgängligt?

Det hade jag inte. Mina få personliga pinaler hade jag i min bag i ett fack på Centralen.

– Annars kan du välja vilket program som helst ur vår katalog. Ursäkta att jag säger det, men du ser ju lite blek ut, så nåt med sol och värme kanske?

Jag fick en association till akvariet i väntrummet och fick ur mig:

– Stora barriärrevet?

– Dyksafari? På Stora barriärrevet? Hon knappade på sin dator: Vänta... Tyvärr, det räcker inte ditt presentkort till... så i så fall får du vara beredd och lägga till trehundra. Men vet du vad, varför inte satsa på Veckans specialerbjudande? Ridning i Provence.

– Ridning i Provence?

Medan jag övervägde förslaget, försökte hon titta på sitt armbandsur i smyg och jag begrep att hon var bekymrad för min slot. Hon böjde sig fram, tryckte ner en knapp på interntelefonen och sade, medan hon med döda ögon tittrade rakt fram över axeln på mig:

– Hallå? Är det nån där... Hallå? Råååger? Ho-ho! Femman, är femman fortfarande ledig?

Som svar hördes ett odefinierbart skrapande, vilket fick henne att lysa upp:

– Femman är ledig om du skyndar dej.

Hon gick före genom en mörk korridor. Det satt glasrutor i väggarna med samma djupa spegellyster som envägsglas. Men jag kunde inte urskilja något, innanför glaset rådde ett diffust grönt skumrask som i ett ostädat akvarium.

Studio Fem låg i korridorens ände. Hon öppnade dörren och log nästan litet flörtigt medan hon upprepade att jag gjort ett bra val som säkert skulle passa mig personligen. Men att jag, när jag kom nästa gång, säkert var mogen för något litet mer spännande. Eller kanske ville pröva ett individuellt fördesignat program.

Tveksamt klev jag in i rummet. Med alla sina sladdar liknade utrymmet en TV-studio så när som på att kameborna saknades. I stället för strålkastare i taket hängde runda speglar utefter väggarna. Mitt på golvet stod något som liknade plinten i en gymnastiksal. Men plinten var inte läderklädd och hade inga ben av trä. I stället hade den metallben och uppe på den fanns en hästsadel uppriggad med stigbyglar dinglande på sidorna.

Flickan tog emot min jacka och kavajen och hängde dem på en krok på dörrens insida. Sedan ställde hon fram en pall och bad mig kliva upp på plinten.

– Åhej, åhå, sade hon och hjälpte till. Du har visst lite svårt och böja benet? Och vad har du gjort med handen?

Stel och ovan grenslade jag belåtet. Jag greps av en plötslig yrsel men lyckades kupera den genom att luta huvudet framåt. När jag satt upprätt igen drog hon på mig ett par sensihandskar, kopplade sensorer till mina ben och klev sedan upp på pallen med en svart, antennförsedd integralhjälm, som hon försiktigt trädde över mitt huvud.

– Sitter den bra?

Jag grymtade ett burkigt ja. Sedan kände hon på mitt lår, klappade det lätt, och uppmanade:

– Spänn inte så.

Hon fällde ner det rökfärgade visiret framför mitt ansikte. Sedan sträckte hon sig upp och gav mig, åtminstone uppfattade jag det så, en snabb kyss på hörsnäckan, innan hon lämnade rummet.

Jag väntade, andades djupt och försökte slappna av. Det knastrade litet i lurarna och några gnistor, som när man är på väg att svimma, sprakade till på insidan av visiret. Sedan hördes svag musik av stråkar...

... omvärlden tänds sakta upp. Det är vackert väder, jag befinner mig i kanten på en stor äng. En laber bris kammar det höga gräset. En lärka drillar. Det luktar häst. Musiken skruvas ner och en smörig lätt hypnotisk mansröst, som hämtad från reklamradion, förklarar:

– Först kommer du att skritta över ängen. Efter ungefär fyra hundra meter faller du i trav, sen i galopp... Vid det laget ser du en stengårdsgård rakt framför dej...